

عنوان مقاله:

معناشناسی احسان در قرآن

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش نامه معارف قرآنی، دوره 5، شماره 17 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

علیرضا دهقانپور - استادیار دانشگاه خوارزمی، تهران

ژیلا بخشی - کارشناسی ارشد معارف قرآن، دانشگاه خوارزمی، تهران

خلاصه مقاله:

معناشناسی به مطالعه معنا می پردازد. معنا آگاهی از بافت فرهنگی و نیز رابطه یک واژه با واژگان دیگر در یک متن است. این مقاله با استفاده از معناشناسی، براساس بافت زبانی با بررسی روابط همنشینی و جانشینی به تحلیل معنایی احسان صرفاً در بافت قرآن کریم می پردازد. از همنشین های احسان به واژه های تقوا، معروف و عدل و از جانشین های احسان به واژه های عمل صالح، بر، خیر، فضل، انفاق، صدقه، زکات و از واژه های مقابل احسان به ظلم و اسایه توجه شده است. با استفاده از تحلیل این روابط، به معنای واقعی احسان دست می یابیم. احسان انجام هر عمل نیکی است که نیکی آن آشکار و مورد رغبت، همراه با تقوای نفس است و فرد آن عمل را در جایگاه شایسته اش، متناسب با ضوابط دینی و به عنوان عمل عبادی، در قالب خیر جوانحی یا جوارحی و با فضل و بخشش، در راستای شادی دیگران، تکامل نفس و تقرب به خدا انجام می دهد.

کلمات کلیدی:

قرآن، معناشناسی، احسان، معروف، خیر، ظلم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/684558>

